יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ואימא

לכולה מילתא כאשה לא סלקא דעתך דתניא

יכול יהו כסף ושמר גומרים בה כדרך

שהביאה גומרת בה תלמוד לומר ויבמה

מאביאה גומרת בה יואין כסף ושמר גומרים

בה ואימא מאי יויבמה בעל כרחה מיבם

קבו א מיי פ"ב מהל' יבוס הל' א ופ"ה שם הלי ב [ג] סמג עשין נא נב טוש"ע אה"ע סימו

קע סעיף יב: קבו ב מיי׳ שם טוש״ע :םס סעיף ב ג מיי' פ"ב מהלי יבוס הלי [ג] י קבח ג מיי

סמג. עשין נא טוש"ע אה"ע סי קסו סעיף ז: קבט ד מיי [פ"א מהלי יבום הל' בן ופ"ה הל' ב סמג עשין נב [טוש"ע אה"ע סי' קע :וסעי או

קל ה מיי׳ פ״ד מהלי יבוס הלכה ה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קסט סעיף א [וסעי' ז ובָסדר חלינה סעי' ב]: קלא ו מיי שם הלי ח סמג שם טוש"ע אה"ע סימן הסט סעיף מב בסדר חלילה סעיף נה ובפי סדר חלילה סעי׳ פ: קלב ז מיי׳ פ״א מהלי גירושין הלי א [ג]: פ"ד מהלי גירושין

הל' יט טוש"ע אה"ע סי קל סעי' ין: קלג ט מיי פ"ד מהלי יבוס הלי יט סמג עשיו שם טוש"ע אה"ע סימן קסט סעיף יד: קלד י מיי׳ שם הלי יח מוש"ע שם סעיף

הנהות הכ"ח (ה) גמ' ולה בבית דין של

מוסף רש"י

בעל כרחה מיבם. שלם קנאה ויורשה ומיטמא לה ולכל דבר היא אשמו בהך ביאה (יבמות ה:). ספר ניאה (יבמות ה:). ספר כריתות. מדכתיב כריתות **ממוד לספר** (נוירוריו מו:). ותניא ועשהו חטאת. הגורל לה' ועשהו חטאת, עושהו הגורל דמשמע בנפילתו עליו . קריאת השם עושהו חטאת, שאם אמר זה לשם חה ומגריל עליהם, אם הגורל משנה את קביעות קריאת שם הולכים אחר הגורל מולין בד.). שאם לא הגריל אלא אמר זה לשם לעואול, עליהן השם ויכול להחליף (בריתות בה.). שיכול והלא דין הוא. אי לא כמיב הגורל ועשהו, אלא קרא קמא דונתן אהרן על שני וגו', הייתי על שני וגו', הייתי לומר והלא דין הוא דהואיל והגורל קובען יהא אף קריאת השם קובען חולין כד.). ומה במקום שלא קידש הגורל. כנוו קיני זבים ויולדות, דאחד לחטאת ואחד לעולה, שאם הגריל עליהם שכתבו על אחת עולה והטילו עליהם בגורל, לא מלינו שיהא לשנותן הרשות בידו (שם השם. דמאחר שפירש זה לחטאת וזה לעולה אם

שינה פסול. דכתיב מולא

הא נמי יוצאה בחליצה. כיון דחלילה במקום גט לא חשיב לה פירכל: ותהא אשת איש יוצאה בחליצה. ול״ת ליכל למיפרך מה ליבמה שכן בלאו ולכן דין הוא שתלא בקל תאמר באשת

בין חמור לקל והכי נמי אמרינן ביבמות (דף קיט.) וכי מאחר שהתרתה מה לי איסור לאו מה לי איסור כרת ואע"ג דעבדינן מינה לעיל ק"ו ומה אשת איש שהיא במיתה כו׳ לא דמי דהתם אנו רולים להשוותם זה לזה ולימא דבכולהו אשה מותרת לאחר מיתה בין דבעל בין דיבם אבל אין לומר כשמפקיע את הקל לא יפקיע את החמור דאדרבה נאמר אי עתה להפך הוא הדין את החמור דאין לחלק בין לחמור בין לקל כדפירשתי:

ותהא יכמה יוצאת כגם מק"ו. תימה מה לאשת איש שכן נקנית בשטר ולכך דין הוא שתלא

בשטר אבל יבמה לא וכי תימא דלא

פרכינן מהכנסה להוצאה הא לעיל (דף ה:) פרכינן מה לשטר שכן מוליא ומש"ה דין הוא שמכנים וכמו כן נאמר עתה להפך דכיון שמכנים דין הוא שמוליא ואומר הר"מ דעביד ק"ו מיבם ויבמתו וקורא לה אשת איש דכתיב (דברים כה) ולקחה לו לאשה כיון שלקחה נעשית כחשתו לכל דברט להיות יולאה בגט אע"פ שאינה נקנית נשטר: אמר קרא ככה עיכובא. וא"ת מנא לן דאתיא ככה למעוטי יבמה מגט דילמא אתי למעוטי מיתת היבם שלא תהא מותרת במיתת היבם וי"ל דסברא הוא דככה יעשה לא ממעט אלא יליאות דבידי אדם א דהיינו גט דומיא דחלילה דתלו בעשיה אבל יציאה דבידי שמים דהוי ממילא כגון מיתה לא ממעט: הא לאו הכי דרשינן ק"ו אע"ג דכתיב כיה חוקה. תימה הא בפרק טרף בקלפי (יומא דף מא.) מוקמי' הא ברייתא כרבי יהודה משום דסתם סיפרא רבי יהודה משמעינן ליה לר' יהודה בפרק הוליאו לו (שם דף ס:) דאמר לא כתיב חוקה אלא בדברים הנעשים בבגדי לבו בפנים והגרלה הוי בדברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ א"כ מאי פריך לעיל והרי יוה"כ דכתיב ביה גורל וחוקה והא לא כתיב חוקה בהגרלה כדפי׳ וי״ל דפריך הכא משום דכתיב אשר עלה תרי זמניב אלמא דריש ק״ו אע"ג דכתיב עיכובא והרב רבינו שמשון מקולי תירן מדאילטריך ליה לר׳ יהודה די וואת לגלות דלא קיימא חוקה אלא אדברים הנעשים בבגדי לבן בפניסה ש"מ דדרשינן ק"ו אע"ג (היכא) דכתיב חוקה דאי לא דרשינן ק"ו היכא דכתיב חוקה לישתוק מואת ואנא ידענא דחוקה לא כתיב אדברים הנעשים בחוץ דהיינו הגרלה מדאנטריך ועשהו חטאת למידרש הגורל עושהו חטאת ואין השם עושהו

יבא עליה ולקחה לו. כלומר ביאתה הן ליקוחיה: ודילמא כאשה. מה אשה כסף ושטר כי ביאה אף יבמה כסף ושטר כי ביאה דהא כתיב לאשה: ויבמה. ביאה משמע שנה עליה הכתוב לעכב: ש ה"ג האי מיבעי ליה ויכמה בעל כרחה. דלהכי דרשינן לה ביבמות (דף ח:): איש שהיא במיתה וי"ל כיון שמלינה מפקע׳ איסורא אין לחלק

אם כן. דלביאה גומרת יי אותה נימא ויבם מאי ויבמה למילף נמי בעל כרחה והכי תניא ליה בהדיא ביבמות בפ׳ הבא על יבמתו (דף נד.) ויבם ביאה גומרת בה ואין כסף ושטר גומרין בה ויבמה בעל כרחה: מנלן. דחלונה מותרת להנשא דילמא מצות חליצה הוא דרמא רחמנא עלה ולעולם לא משתריה: בישרחל בית חלוץ. הכי משמע בישראל ראויה להביא לבית משחללה: סרי בישראל. להקים לאחיו שם בישרחל: שהיה בלחו. לשוק לח מהיה אשת המת החולה לאיש זר: מה לחשת חיש. הנתרת ע"י מיתת הבעל: שכן אוסרה מתירה. שהרי בעלה הוא האוסרה לפיכך הוא מתירה במיתתו אבל יבמה דקידושי דבעל קאסרי לה היאך תהא מיתת היבם מתירתה: הא נמי. כשמת יבם נמנא אוסרה מתירה דאי לאו יבם מכי מיית הבעל אישתריא לה: ככה. יעשה אשר לא יבנה וגו': דכתיב גורל. על השעירים: וכתיב חוקה. בפרשה וכל חוקה עיכובא הוא: הגורל עושה חטאת. שעיר שגורל השם עולה עליו עושה חטחת: וחין השם. חם קרח עליו שם חטאת אינו נקבע בכך ויפיל עליהם גורלות ואם יפול הגורל על חבירו יהא זה לעואול: שיכול. כלומר להכי אינטריך האי קרא שהייתי יכול לומר ומה במקום שלא קידש הגורל כגון גבי קנין דכתיב בהם (ויקרא ה) אחד לחטאת ואחד לעולה ואם הטיל עליהם גורל אינם נקבעים בכך ויכול לשנותם דקי"ל בסדר יומא (דף מא.) אין הקנין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן: קידש השם. אם אמר בשעת להיחה זו לחטאת וזו לעולה הוקבעו ואם שינה ש פסול: כאן שקידש הגורל. דכתיב (ויקרא טו) ונתן אהרן וגו' אין דין כו׳: מ"ל. שנה עליו לעכב: הוה דרשינן קל וחומר. להביח מה שלח נכתב בפרשה ואע"ג דכתיב עיכובא: לה. דכתיב וכתב לה: תרי לה כתיבי. ושנאה האיש האחרון וגו': ולא לה ולהבירתה. ששמותן שוין שחין שתי נשים מתגרשות בגט אחד שאם כתב פלוני מגרש פלונית ופלונית נשיו: אמר קרא נעל. קרא יתירא בית חלוץ הנעל דמצי למיכתב בית החלוך:

נעל אין מידי אחרינא לא והאי נעל להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה "לכדתניא נעלו אין לי אלא נעלו נעל של הוא דאתא האי מיבעי ליה "לכדתניא נעלו אין לי אלא נעלו נעל של כל אדם מנא ליה ת"ל נעל נעל בעל בריבה א"כ מה ת"ל נעלו נעלו הראוי לו יפרט לגדול שאין יכול להלך בו פרט לקטן שאין חופה את רוב רגלן פרט

פרט. לנעל גדול שאין יכול להלוך בו: מסוליים

ל) יכמות נד., ב) [ע' מוס' יכמות ח: ד"ה ויכמה], ג) שם ודף ח:, ד) שם קא:, ה) [שם איתא של גרים וכל"ל], ו) שם ודף קו: תוספתא . דיבמות ספי"ב ספרי פרשת כי תנא פיס' רנא, (ע"' גיטין פג ע"בן, ת) לעיל ג:, ט) [שס וש"נ], י) [ע' תוס' ובחים טו: ד"ה כל חדא וחוס' חולין כג: ד"ה ותהא], ל) [בכת"י: אינו], () [יומא ה.], מ) יומא מ: חולין כד. [כריתות כח.], () [בכת"י נוסף: גורל וחוקה], ם) [גיטין כ ע"ח], ע) [גיטין פו.], פו ["אלא" ליתא בכת"י ודפו"ר, ולא הוגה ברש"ל, וכ"ינ מרש"י יאגי הלח], ל) יבמות דל"ג אלח], ל) יבמות קג:, ק) [עי' רש"ש], ר) [נדל"ל אתא. רש"ש ימ"ח. ש) ובדפו"ר: פחלו. ע"ש)ן, **א**) ן"עתה להפך" ליתא בדפו"ר, וגם לא הוגה ברש"ל], ב) [יבמות כ ע"א], ג) [סנהדרין פו ע"לו. ד) ול"ל ולמו. ואתן, ז) נוע"ע תוס' יומא מא. ד"ה סתם ותום' חולין תורה אור השלם

1. כי ישבו אחים יחדו ומת אַחַד מֵהֶם וּבֵן אֵין לוֹ לֹא תִהְיֶה אֲשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זֶּר יְבָבֶּה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקְחָה לוֹ לאשה ויבמה:

דכרים כה ה ו בוים כוי זי 2. וְנִקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חֲלוּץ הַנְּעַל:

דרריח כה י יבוים כהי 3. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשְּׁה וּבְעֶלָה וְהָיָה אִם לֹא תָּמְצָא חַן בְּעֵינָיו כִּי מְצָא בָה עָרְוַת דָּבָר וְכָתַב לְה

לְעֵינֵי הַזְּקָנִים וְחָלְצָה נָעֵלוֹ מֵעַל רַגְלוֹ וְיָרְקָה בָּפָנָיו וְעָנָתָה וְאָמְרָה בָּבְה יַעְשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לא יִבְנָה אֶת בֵּית אָחִיוּ:

דברים כה ט דברים כה ט 5. וְנָתַן אַהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִם גּוֹרְלוֹת גּוֹרְל אָחָד לִייָּ וְגוֹרְל אָחָד לָעֵוָאוַל: ויקרא טו ח לָבֶּלְאוֵגִי. 6. וְהְיִתָה זֹאת לְכָּם לְחֻקַּת עוֹלְם לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתָם אַחַת בַּשְׁנָה וַיִּעשׂ בַּאֲשֶׁר צַוָּה יִי אַת משֵׁה:

י ויקרא טז לד ויקרא טו לד 7. וְהַקְרִיב אַהֲרֹן אָת הַשְּׁעִיר אֲשָׁר עְלָה עָלְיו הַגּוֹרְל לִייָּ וְעְשָׂהוּ חַשָּׁאת: ויקרא טו ט

מוסת תוספות

א. דככה יעשה משמע ולא במעשה אחר. תוס׳ הרא"ש. ב. דבפרק טרף יאמ ש. ב. דבפוק סוף. בקלפי (דף לט:) דריש רבי מאשר עלה אשר עלה תרי זימני לעכב. מוס' מולין כד. ד"ה טעמא. וחוקה דנקיט הכא לאו . רוקא אלא משום דבכפרה

בתיב חוקה. תוס' הרא"ש. (ועי' תוס' יומא מא. ד"ה סתס.).

אם כן לימא קרא ויבם מאי ויבמה שמעת מינה תרתי: בחליצה: מגלן דכתיב יונקרא שמו בישראל בית חלוץ הגעל יכיון שחלץ בָה געל הותרה לכל ישראל האי ישראל להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה יולכדתני רב שמואל בר יהודה בישראל הבב"ד של ישראל ולא בבית דין 🕫 של עובדי כוכבים תרי בישראל כתיבי ואכתי מיבעי ליה לכדתניא יאמר רבי יהודה פעם אחת היינו יושבים לפני ר' מרפון ובאתה יבמה לחלוץ ואמר לנו יענו כולכם ואמרו חלוץ הנעל חלוץ הנעל ההוא מונקרא שמו נפקא: ובמיתת היבם: מנלן ק"ו ומה אשת איש שהיא בחנק מיתת הבעל מתירתה יבמה שהיא בלאו לא כל שכן מה לאשת איש שכן יוצאה בגם תאמר בזו שאינה יוצאה בגם הא נמי יוצאה בחליצה אלא מה לאשת איש שכן אוסרה מתירה אמר רב אשי הא נמי אוסרה מתירה יבם אוםרה יבם שרי "לה ותהא אשת איש יוצאה בחליצה מק"ו יומה יבמה שאינה יוצאה בגם יוצאה בחליצה זו שיוצאה בגם אינו דין שיוצאה בחליצה אמר קרא יּספר כריתות שיספר כורתה ואין דבר אחר כורתה יותהא יבמה יוצאת בגם מקל וחומר ומה אשת איש שאין יוצאה בחליצה יוצאה בגם זו שיוצאה בחליצה יאין דין שיוצאה בגם אמר קרא יככה יוככה עיכובא וכל היכא דאיכא עיכובא לא דרשי' ק"ו והא יוה"כ דכתיב זגורל יוחוקה יותניא יועשהו חמאת הגורל עושה חמאת ואין השם עושה חמאת שיכול והלא דין הוא ומה במקום שלא קידש הגורל קידש השם מקום שקידש הגורל אינו דין שיקדש השם ת"ל ועשהו חמאת הגורל עושה חמאת ואין השם עושה חמאת ומעמא דמעמיה קרא הא לאו הכי דרשינן קל וחומר אַע"ג דכתיב ביה יְחוקה אמר קרא לה לה ולא ליבמה ואימא לה לשמה® תרי לה כתיבי ואירך לה חשמה "ואירך לה יולא לה ולחבירתה ∘אלא אמר קרא נעל

שפתיך משמור, אלמא שם קבע ואם משנה נמנאת הטאת למעלה ועולה למטה (חולין בד.) מאחר

הואיל

חטאת מכלל דלא קיימא חוקה אדברים הנעשים בחוץ דהיינו הגרלה דאי קאי חוקה על דברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ אמאי איצטריך

ועשהו חטאת למעוטי קריאת שם הא לא דרשינן ק"ו היכא דכתיב עיכובא והיכי תיסק אדעתין לרבות קריאת שם מק"ו אלא ש"מ

דדרשינן ק"ו אפילו היכא דכתיב חוקה ולהכי איצטריך ועשהו ואפילו אי כתיבה חוקה בחוץ ואיצטריך נמי חאת לגלויי דלא כתיבה

מוקה בדברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ דליכא למימר מדאילטריך ועשהו ידעינן ליה כיון דדרשינן ק"ו אפילו היכא דכתיב חוקה":

למסולים